

Οι ασήμαντοι σημαντικοί (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[/ Πεμπουσία](#)

Είναι γνωστό πως δεν είναι ο κόσμος μας «αγγελικά πλασμένος». Πάθη, έχθρες, υποκρισίες και ιδιοτέλειες μαστίζουν, πράγματι, την κοινωνία. Όμως δεν είναι μόνο το κακό που υπάρχει. Κάποιοι «ανύπαρκτοι», άγνωστοι, άσημοι και αδύνατοι είναι το «άλας της γης» που νοστιμίζουν τον κόσμο μας και τον διατηρούν στη ζωή.

Αυτοί οι λίγοι δεν αποστασιοποιούν τον εαυτό τους από τους πολλούς και

αμαρτωλούς, αλλά τον κατατάσσουν πιο κάτω από αυτούς, γιατί ένωσαν την αγάπη του ουράνιου Πατέρα και έγιναν ελεήμονες, σύμφωνα με το λόγο του Αγίου Συμεώνος του Νέου Θεολόγου «Πρέπει, χωρίς άλλο, εκείνος που έτυχε το έλεος του Θεού να είναι ελεήμων».

Η πρώτη έκφραση της «ελεήμονος καρδιάς» είναι να δεχτείς την αδυναμία, την αμαρτία του άλλου ως δική σου. Γι' αυτό και δεν μπορείς να κατακρίνεις· απεναντίας τού βρίσκεις ελαφρυντικά όπως ο Κύριός του που «ουκ ήλθεν ίνα κρίνει τον κόσμον αλλά ίνα σώσει τον κόσμον».

Στη συνέχεια, προσεύχεσαι γι' αυτόν όχι ως έχων υπεροχή αλλά ως ένα με αυτόν. Πονώντας τον ως ομοιοπαθής κι ως αδελφός. Λέχθηκε ότι «το να προσεύχεσαι για τον άλλο σημαίνει να χύνεις αίμα». Τότε η προσευχή ταράσσει τον ουρανό κι ο άνθρωπος ανασταίνεται.

Κι ακόμα, αν χρειαστεί να κάνεις κάτι, δεν περιμένεις να σου το ζητήσει, αλλά, χωρίς να παραβιάζεις την ελευθερία του, το κάνεις «αντ' αυτού».

Θα μπορούσε να λεχθεί, διαβάζοντας κανείς τα πιο πάνω, ότι για να αγαπά κανείς μ' αυτόν τον τρόπο, θα πρέπει να' ναι άγιος. Πράγματι! Αλλά δεν είπε ο Χριστός «άγιοι γίνεσθε»; Δεν είναι για όλους το Ευαγγέλιό Του; Κι αν δεν ζούμε κατά πώς είπε, δεν θα πρέπει να το συνειδητοποιούμε και να μην δικαιολογούμαστε, παρά να προσπαθήσουμε;

Παραπονιόμαστε για το κακό που υπάρχει στον κόσμο, ξεχνώντας πως κι εμείς είμαστε μέσα σ' αυτόν και τον αποτελούμε. Είναι αυτονόητο πως δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά μπορούμε ν' αλλάξουμε τον εαυτό μας, όχι τόσο για να γίνει καλύτερος ο κόσμος εξαιτίας μας όσο για να δούμε τη ζωή μέσα από την ομορφιά του κόσμου του Θεού.

Περνούν τα χρόνια, κι εμείς ανυποψίαστοι για τις ευκαιρίες που χάνουμε, όπως και για το ότι δεν επαναλαμβάνεται η δυνατότητα για ζωή. Δεν είναι κρίμα ν' ασχολούμαστε με το μη επαναλαμβανόμενο παρελθόν ή το ανύπαρκτο μέλλον; Δεν θα πρέπει ν' αρχίσουμε να βλέπουμε στο βάθος τον εαυτό μας, αναπτύσσοντας τα θετικά και μειώνοντας τ' αρνητικά;

Ασφαλώς την αλλαγή στον τρόπο σκέψεως μας δεν την φέρνουν οι «καλές και εποικοδομητικές σκέψεις» – αν και αυτές έχουν τη σημασία τους- αλλά η Χάρη του Θεού, που έρχεται στους «ταπεινούς τη καρδία», σε όσους δεν νομίζουν πως είναι κάτι σημαντικό στον κόσμο. Γιατί αυτοί είναι οι άνθρωποι που μετανοούν και γίνονται όντως τέκνα Θεού, άλας και φως για τον κόσμο.

Πηγή: isagiastriados.com